Szakonyi Károly

MIT TUD EGY PLAKÁT

Lámpám alatt a fehér kéziratpapíron egy kis vézna légy feni a lábát. Előbb a mellsőket, ezeket „megnyaldossa", aztán előrebillen, mint egy artista, s a középső kettőt is megfeni. Majd a leghátsókkal a szárnyát simítja, kenegeti. Felszáll. Egy próbakör után megállapodik a lámpa fényes búráján, s újrakezdi a műveletet. Ahogy a légtornászok beporozzák a tenyerüket. Ismét egy próbarepülés. Zümmögve száll a falra. Tekintetemmel követem. Visszatér a papírra pihenni. Vajon mi neki ez a nagy fehérség? Hómező? - Nem! Nem igaz, hogy ezen töprengek! Egyszerűen csak figyelem, hová röppen, merre zümmög. Idegesít! Mi több: utálkozom. De miért? Hiszen kecses, ügyes jószág. Sőt: tökéletes. És mennyit fárad, buzgólkodik! Becsülhetném.

Az ellenszenvet a nagy plakát ültette el bennem, még az iskolában, évtizedekkel ezelőtt. A plakáton szemetesdombot láthattam, s azon egy hatalmas, rusnya legyet. Valami felírást is, hogy a légy terjeszti a fertőzést. Azóta, ha legyet látok, máris bepiszkítva érzem magam. Máris valami szörnyű betegség lázát képzelgem. Ragályt. Pestist. Tüdővészt. Különösen, amikor zöld légy száll be a szobába – ez már a vég! Utána mindent meg kell mosni, fertőtleníteni…

Nézem ezt itt, a papíron. Egészen kedves. Zümmögve száll a fejem körül.

Miért csapdosok? Csak nem akarom agyonütni?

Az a plakát! Az megtette a magáét!

Magányos biciklista,
Szépirodalmi Kiadó, 1983.